

Paris, 12. Dezember 1560

Von Johannes Sambucus

ÖNB Wien, Cod. 9736, fol. 1r-v (Konzept).
 Edition: Gerstinger, Sambucus S. 51f., Nr. 3.

Domino Hieronymo Volfio Sambucus Salutem Dicit.

Ea est humanarum literarum et omnis philosophiae, quod tu minime ignoras, Volfi, natura, ut qui eas tractant, numquam deserere humanitatem possint atque cupidos virtutum et honestatis ament, in eorum progressibus maxime cupiant. Quod ipsum, si quisquam alias, tu profecto ita multis exemplis declarasti, ut μίμησιν παρέχῃς et ad simile officium alias iuste incitaris. Cognovi ego te semper facilem, ad amicitiam non fictam comparatum; ea re fit, ut propter eruditionem, quae amplissima et varia est, mores quoque tuos ac vitam omnes praedicent, liberaliter tuam necessitudinem familiares aliis deferant. In quibus et ipsum me, si antea observasti, nunc liquide velim, confirmes, qui tibi Carolum Uthenhovium, praeter aetatem πολύγλωσσον et nobilissimum juvenem commendabo, quo officio iam nunc praemium quoddam percipere mihi videor. Is enim cum alias saepe tum nuper apud Joannem Auratum de te amanter et honorifice locutum me cum audivisset ac de tot monumentis nomen cognitum, ita secum complecteretur, ut nisi tuam illi voluntatem simul et benevolentiam adiungerem, minime sibi satisfacturus esset; facile morem gessi et hisce meis, qui aliter optabilis erat, ad amicitiam tuam et museum illud locuples eruditumque pectus patefacere aditum volui et innuere. Vide quantum apud alios nostra familiaritate glorier, quantum mihi concedam et pro omnibus loqui prolixe ausim. Sed nisi ego sensus, Hieronyme, tuos minus deprehendi, hunc tu iuvenem accipies, ut commeatu literarum et aliquando ipso congressu tibi carissimum habeas. Itaque non te rogo nec pluribus eius laudes commemoro, quem vel ex Nonni dionysiacis convertendis, quid possit ac velit, non secusac de unguibus leonem possis agnoscere. Quod ille suum institutum ita urget, ne moram aliis eo excuso ullam faciat. Nihil enim non poetice, apte, condite, καὶ μεθ' ἀπάσης σπουδῆς τε καὶ δεινότητος exprimit. Cuius partem laudis et in omnes meritorum ille, si quorum ἔξ ακανθώδων δυσκρίτων καὶ λοξῶν ope amicorum expeditur, effuse et gratissime prestitum confitetur. In quam societatem si te perpetua observantia (Verso) depacisci et memoria numquam obscura, imo si precibus adducere posset, beatum se, felices alios diceret, qui tua opera in rebus a poeta involutis in verbis adeo caecis adiutor Nonnoque ipso auctos viderat. Plurima sunt in eo scriptore difficillima et angustia exemplarium, hoc est, unici eiusque etiam non satis probi nec vetusti depravata, quae nisi oculatissimi commoditate atque alterius codicis praesidio sanari numquam poterunt. Rogat igitur verecundia singulari et memoria prope divina hic Juvenis primum, ut se admittas, tum, si molestum non est, lucem ingenii tui ad quaedam loca illustranda porrigas, postremo si ullum exemplar apud illos extat, illud nobis edas, aut cum his locis et aliis conferas. Quae si omnia impetrabit, est quod ego quoque laeter, sin vel unum obtinuerit, gratias agemus, pro aliis, ut semper habeant, spondere non desinemus. Sed pertinax est Uthenhovius, nihil de spe remittet, quidvis per me et communium studiosorum nomine a tua humanitate consecuturum iam aliis etiam narrat. Quae spes ne ipsum tanto ardore et cupiditate in omnium usum incredibili et modo non impotenti fallat, a se quidem ille rudimenta non exigua habet; si tu voles, omnia perficiet et absolvet, nec minus quam si hunc tu laborem totum suscepisses vel potius ut Hercules ἀνίκητα qui superaris, commendationem ab Eruditis invenies. Haec ego, Volffi, non a me tot verbis, sed Carolo nostro ita contendente atque dictante; et scis, in vestibulo etiamsi difficultas et molestia interdum parva sit, precibus tamen ac solicitudini

locum relinqu. Epigramma funebre nondum acceperam, alioqui tibi iam pluribus exemplis reddidisse. Vale, ad nos, si amas, rescribe. Lutetia Parisiorum pridie idus Decembris 1560.

T[uus] J[oannes] Sambucus.